

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑ.

Ἡ διεξοδικωτέρα ὥρα τοῦ χρόνου ἐν Ῥωσίᾳ εἶναι ὁ χειμὼν· ἴσως μάλιστα ἔπρεπε νὰ εἰπωμεν καὶ ἡ ὥραιοτέρη, διότι ἡ ἀτμοσφαῖρα τακτοποιεῖται καὶ στερεοῦται, καὶ οἱ ἄνθρωποι παρασκευάζονται κατὰ τοῦ ψύχους, μέλλοντος νὰ διαρκέσῃ πέντε μῆνας τοῦλάχιστον. Τὰ γεωργικὰ ἔργα διακόπτονται τότε κατὰ φυσικὸν λόγον, καὶ τὸ πλείστον μέρος τοῦ λαοῦ ἀργεῖ.

Ὁ χειμὼν ἀρχεται μὲν τὴν Ὀκτώβριον, συστηματοποιεῖται ὅμως τὸν Δεκέμβριον. Ἐῖς τοι μάλιστα ἡ χοροὶ τῶν χωρικῶν ὀχημάτων γίνεται κατὰ πρότερον περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς τούτου. Οἱ χοροὶ καὶ αἱ ἄλλαι δημόσιαι ἐορταὶ ἀρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὴν 6 Δεκεμβρίου, ἡμέραν καθ' ἣν ἐορτάζει ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος, διὰ λαμπρᾶς προσωποδοφίας, μεταμφιζομένων μόνον τῶν γυναικῶν.

Καθ' ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ῥωσίας οἱ εὐγενεῖς ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγωσιν ἓνα μεταξὺ αὐτῶν, καὶ νὰ τὸν στέλλωσιν εἰς Πετρούπολιν διὰ ν' ἀντιπροσωπεύῃ αὐτοὺς κατὰ τινὰς περιστάσεις παρὰ τῷ αὐτοκράτορι, καὶ διὰ νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὴν ῥύθμισιν δημοσίων τινῶν ὑποθέσεων ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς ἐπαρχίας. Διὰ τοῦτο πᾶσα μεγάλη πόλις ἔχει κατὰστημα εἰδικόν, ὁμοίχον τὰς ἡμετέρας λέσχας, ὅπου συνέρχονται οἱ εὐγενεῖς. Ἡ Πετρούπολις, καθὼς καὶ ἡ Μόσχα, ἔχουσι τοιαῦτα οἰκήματα κατὰ πάντα ὅμοια, τῶν ὁποίων αἱ αἰθούσαι εἶναι τοσοῦτ' ἀγανεῖς καὶ τοσοῦτ' μεγαλοπρεπεῖς, ὥστε ἀδύνατον νὰ εἶδῃ τις ἄλλου τοιαύτας. Ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐταῖς οἱ εὐγενεῖς πανηγυρίζουσι τὰς ἐορτάς τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ· ἐκεῖ συγκροτοῦνται αἱ ἐπισημνέστεραι δημόσιοι συνελεύσεις, καὶ ἐκεῖ καθιδύνουσι τὰς ἀκοάς αἱ γλυκύτεραι μουσικαὶ συμφωνίαι. Διὰ νὰ ἐννοήσῃ δὲ ὁ ἀναγνώστης πόσον μέγας εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν συνερχομένων, λέγομεν ὅτι καθ' ἑκάστην μουσικὴν συμφωνίαν εἰσπράττονται εἰκοσιν ἕως τριᾶκοντα χιλιάδες ρουβλίων, τιμωμένων τῶν εἰσιτηρίων πρὸς δέκα ρουβλία.

Ὁ αὐτοκράτωρ παρευρίσκεται ἐνίοτε εἰς τὰς συναθροίσεις ταύτας· καί, εἰ καὶ φέρων τὸ συνηθὲς αὐτοῦ ἐνδυμα, ἀπαιτεῖ νὰ προσποιητῇ τὸ πλῆθος ὅτι δὲν τὸν γνωρίζει. Περιέρχεται ὡς τις ἰδιώτης μεταξὺ τοῦ πλήθους, αἱ δὲ

έρχονται προσωπίδας γυναίκες έχουν το δικαίωμα να τὸν ὁμιλῶσι, καὶ νὰ στηρίζονται καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονός του.

Αἱ συνομιλίας πρέπει νὰ γίνωνται γαλλιστί.

Λέγεται ὅτι ἐσπέραν τινὰ προσωπιδοφόρος τις κυρία τοσοῦτον ἐγοήτευσεν τὸν αυτοκράτορα διὰ τοῦ πνεύματός της, ὥστε πολλὴν ὥραν συνδιελέχθη μετ' αὐτῆς.

Ὡς γνωστὸν, ὁ αυτοκράτωρ Νικόλαος εἶναι ὑψηλός, καὶ δὲν συνειθίζει ποτὲ νὰ κλῖπῃ ἡ δὲ κυρία, περὶ ἧς λόγος, ἦτο μικροῦ ἀναστήματος, ἐπιτομή τῶν θαυμασίων τοῦ οὐρανοῦ, ὡς λέγει ὁ Μολιέρους.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ προσωπιδοφόρος, τολμῶ νὰ ζητήσω χάριν τινὰ ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας.

— Ὡ! ὦραία κυρία, ἀπεκρίθη ὁ αυτοκράτωρ ἐδῶ δὲν ὑπάρχει οὔτε Μεγαλειότης, οὔτε αἰτήσεις. Ὁ μονάρχης ἐδῶ εἶναι περιττός. Τὸν αυτοκρατορικὸν μου μανδύαν ἀφῆκα εἰς τὴν θύραν, καὶ τὸ σκῆπτρόν μου μετέβλεθον εἰς ῥαβδόν. Εἶναι ἀπλὸς Νικόλαος. Λέγε με λοιπὸν, μεγάλον Νικόλαον, μικρὸν Νικόλαον, ὅπως σὲ ἀρέσει καλῆτερα, ὅχι ὅμως Μεγαλειότατον.

— Ἀποῦ λοιπὸν ἔχω τὴν ἄδειαν νὰ σὲ βαπτίσω, ἰδοὺ τὸ ὄνομά σας· Νικόλαος ὁ Μίγας.

— Ὅπως θέλεις.

— Καὶ ὅμως, Μεγαλειότατε, δὲν πρέπει νὰ με ἀρνηθῆτε τὴν χάριν τὴν ὁποίαν ἀναγκάζομαι νὰ σὲ ζητήσω.

— Δὲν ἀκούω τίποτε ὅταν μὲ ὁμιλῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Διὰ τί θέλεις νὰ ταράξεις τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι συνομιλῶν μαζὶ σου; δὲν σὲ γνωρίζω, ἢ τοῦλάχιστον δὲν μνηστεύω ποῖα εἶσαι. Σὲ ὑποθέτω ὦραίαν ἢ φωνή σου εἶναι γλυκεία, τὸ πνεῦμά σου ζωηρόν, ἡ χεὶρ σου λεπτὴ, καὶ διὰ νὰ θυμωσω καὶ τοὺς πόδας σου ἔπρεπε νὰ προσπέσω εἰς αὐτούς. Ἐλα, ἐξακολουθήσεις, ὁμιλεῖ καὶ ἄς προχωρήσωμεν τί ἐλεγε;

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, δὲν προχωρῶ οὔτε βῆμα, εἰν δὲν μὲ κάμει τὴν χάριν τὴν ὁποίαν χρεωστώ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην σας.

— Ἡξεύρεις, ὦραία κυρία, ὅτι εἶσαι δεσποτική;

— Ἐγὼ λοιπὸν βασιλεύω, Μεγαλειότατε;

— Φαίνεται, διότι ἐγὼ παρακαλῶ... Ἄς προχωρήσωμεν.

— Ἡ Μεγαλειότης σας παρακαλεῖ μὲ τὸ ἴδιον ὄρος μὲ τὸ ὁποῖον συνειθίζει νὰ διατάττῃ.

— Ἐλα, ὦραία κυρία, φθάνει ἄς ὑπάγωμεν.

Καὶ σπρίγγε τὸν βραχίονα τῆς προσωπιδοφόρου, ἠτοιμάζετο νὰ προχωρήσῃ· ἀλλ' αὐτὴ ἀντισταθίσαι,

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, εἶπε, δὲν θὰ κάμω οὔτε βῆμα, εἰν ἡ Μεγαλειότης σας δὲν συγκατανεύσει νὰ μὲ χορηγήσῃ τὴν χάριν.

Τότε ὁ μονάρχης μεταβαλὼν τὸ ὄρος του, εἶπε·

— Κυρία, πρέπει νὰ ἡξεύρετε, ἐπειδὴ βλέπω καὶ γνωρίζετε πολλὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μὲ ἀποβλέπουν, ὅτι δίδω ὅσα μὲ φαίνεται δίκαιον νὰ δοθῶν. Καθυποβάλετέ με αὔριον ἐγγράφως τὴν αἰτησίαν σας, καὶ σὲ ὑπόσχομαι νὰ τὴν παραδεχθῶ ἀμέσως.

Καὶ ἀνταλλάξων τὸ πρῶτον ὄρος, ὡς ἄνθρωπος ἐπιθυμῶν νὰ διασκεδάσῃ, ἐπρωτεῖναι τὸν πόδα διὰ νὰ προχωρήσῃ, εἰπὼν συγχρόνως·

— Μ' ἐλεγε, λοιπὸν διὰ τὸ ταξιδίδιον μου εἰς Παλέρμον... ἐξακολούθησε.

— Μεγαλειότατε, ἐπανελάθει ἡ προσωπιδοφόρος, κρατήσασα τὸν βραχίονα τοῦ αυτοκράτορος ἰσχυρότερον ἢ ὅσον αὐτὸς ἐκράτει τὸν ἰδικόν της, αὐριον δὲν θὰ ἔχω τί νὰ σὲ ζητήσω ἐδῶ, καὶ ἀμέσως, σὲ καθικετεύω νὰ μὲ ἀκούσετε.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ μονάρχης δείξας ἀνυπομονησίαν, ἐνδίδω χάριν σεβασμοῦ πρὸς τὸ φύλόν σας, ἀλλ' ἐπὶ ὅρῳ αμοιβῆς... λέγετε.

— Παρακαλῶ λοιπὸν τὴν Μεγαλειότητά σας, εἶπεν ἡ προσωπιδοφόρος, προσφέρουσα βραδέως πᾶσαν λέξιν, παρακαλῶ ταπεινότητά... νὰ ευαρεστηθῆτε... νὰ χαμηλώσετε ὀλίγον τὴν χεὶρά σας, ἐπειδὴ ἡ ἐδική μου κουράζεται.

Ὁ αυτοκράτωρ εὐχαριστήσας καθ' ὅπερ βολὴν ἀπὸ τὴν πνευματιώδη αὐτὴν αἰτήσιν, ἐπεριποιήθη ἐν μᾶλλον τὴν προσωπιδοφόρον.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ῥωσικῶν διασκεδάσεων εἶναι καὶ ἡ ἀματωδρομία δι' ὀχημάτων χαμουλαῶν ἐπὶ τοῦ πάγου. Ἡ ἀπίναντι εἰκὼν περιστάνει τοιοῦτον τινὰ γύωνα. Ἐπὶ τούτῳ πολλοὶ τῶν πλουσίων δαπανῶσι μεγάλας χρηματικὰς ποσότητας εἰς διατῆρσιν ἱπποφορβείων, ὅπου ἀνατρέφουσιν ἵππους ἀξίους θαυμασμοῦ διὰ τε τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

ΔΙΑΦΘΟΡΑ.

—ο—

— Χαρίτζ ὁ περίφημος τῆς Περσίας ποιητής, στιχοματῶν ποτὲ, ἐδανείσθη τοὺς πρώτους καὶ τελευταίους στίχους ποιήματός τινος τοῦ βασιλέως τῆς Δαμασκοῦ Γιαζίδ, ἀκμάσαντος τὸ 679, ἀλλὰ μουσουλμάνου αἱρετικοῦ.

« Πῶς, ἡρώτηςέ τις τὸν Χαρίτζ, ποιητὴς τοσοῦτον ἐπίσημος ὡς σὺ, κατεδέχθη νὰ ζητήσῃ βοήθειαν παρ' ἀπίστου, ἄρπαγος καὶ δολοφόνου τοῦ Χουσεῖν, τοῦ ἱεροῦ ἱμάμη μας; »

« Τίς ἐξ ὑμῶν, ἀπεκρίθη ὁ Χαρίτζ, εἰν ποτε ἰδῇ σκύλον κρατοῦντα εἰς τὸ στόμα ἀδάμαντα καὶ φεύγοντα, δὲν θέλει τρέξῃ διὰ ν' ἀρπάσῃ τὸν πολυτίμον λίθον; »

— Οἱ Καλίφαι τῆς Βαγδάτης εἶχον ἄλλοτε οὐχὶ μόνον ἐξουσίαν κοσμικὴν ἀλλὰ καὶ θεησκευτικὴν, καὶ καθιέρουν τὴν ἐξουσίαν τῶν ἄλλων ἡγεμόνων, ὡς μέχρι τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ἔπραττον καὶ οἱ Πάπαι τῆς Ῥώμης. Ἀλλ' αἱ σχέ-